

відносинами, яке спрямоване на сприяння зростанню рівня життя населення та забезпечення сталого розвитку економіки держави. Враховуючи складність зазначеної сфери податкових відносин, уважаємо, що основні напрями вдосконалення системи повинні бути зосереджені на вивченні й аналізі митних відносин у сучасних умовах, усіх механізмах існування та вдосконалення систем адміністрування митних платежів [5, 4-13].

Отже, можемо виділити основні напрями вдосконалення системи адміністрування митних платежів: установлення податкових ставок для максимального зменшення частки сировинної продукції в структурі експорту, розвиток партнерських відносин з громадянами та бізнесом, надання податкових пільг і знижок, збалансована політика державного протекціонізму, спрощення оформлення митних процедур і регулювання діяльності, розробка Державної програми розвитку зовнішньоторговельної діяльності, розробка ефективного механізму імплементації норм законодавства ЄС у сфері адміністрування податків і митних платежів, упровадження ефективних загальних і галузевих методів протидії корупції, застосування спрощеного порядку митного оформлення товарів, належних сумлінним підприємствам-резидентам, виключення посередницької діяльності митних брокерів, формування ефективної системи управління персоналом.

Автор не претендує на вичерпний розгляд питання, оскільки воно є комплексним і потребує подальших наукових досліджень, але сподівається, що проаналізовані

ним проблеми, що впливають на стан адміністрування митних платежів, будуть враховані як науковцями, так і практиками.

Література

1. Проценко Т.О. Правове забезпечення адміністрування податків та митних платежів: Монографія. – Ірпінь: Нац. акад. ДПС України, 2006. – 586 с.
2. Митні платежі через падіння імпорту авто в Україні у 2014 р зменшилися на 4 млрд грн. – ДФС. [Електронний ресурс]: <http://news.finance.ua/>.
3. Економіка України за січень –липень 2015 року. [Електронний ресурс]: <http://ukurier.gov.ua/uk/articles/ekonomika-ukrayini-za-sichenlipen-2015-roku/>.
4. Шталь Т.В. Митні платежі України та вплив на них членства у Світовій організації торгівлі / Т.В. Шталь, М.А. Вівденко, К.Є. Кравченко // Вісник Міністерства доходів і зборів України. – 2013. – № 35. – С. 25-34.
5. Пашко П.В. Аудиторський контроль в митній справі / П.В. Пашко, Д.В. Пашко // Митна безпека. – № 1. – 2013. – С. 4-13.

*Баранов С.О.,
кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри адміністративного права
та адміністративного процесу
ОДУВС
Надійшла до редакції: 03.09.2015*

УДК 342.9:004(477)

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КІБЕРБЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ

Демедюк С. В.

У статті проводиться дослідження правових засад адміністративно-правового регулювання кібербезпеки в Україні. Акцентується увага на тому, що нормативно-правові акти, що регламентують адміністративно-правове регулювання кібербезпеки в Україні, можна поділити на такі чотири групи: Конституція України і відповідні закони України; міжнародно-правові акти, учасником яких є Україна; нормативно-правові акти органів виконавчої влади; нормативно-правові акти спеціальних суб'єктів забезпечення кібербезпеки.

Ключові слова: кібербезпека, кіберпростір, національна безпека, адміністративно-правове регулювання, нормативно-правові акти.

В статье проводится исследование правовых основ административно-правового регулирования кибербезопасности в Украине. Акцентируется внимание на том, что нормативно-правовые акты, регламентирующие административно-правовое регулирование кибербезопасности в Украине, можно разделить на следующие четыре группы: Конституция Украины и соответствующие законы Украины; международно-правовые акты, участником которых является Украина; нормативно-правовые акты органов исполнительной власти; нормативно-правовые акты специальных субъектов обеспечения кибербезопасности.

Ключевые слова: кибербезопасность, киберпространство, национальная безопасность, административно-правовое регулирование, нормативно-правовые акты.

The article studies the legal principles of administrative

and legal regulation of cyber security and organizations in Ukraine. The attention that the regulations governing the administrative and legal regulation of cyber security and organization in Ukraine can be divided into the following four groups: 1) the Constitution of Ukraine and laws of Ukraine appropriate; 2) international legal acts by Ukraine; 3) legal acts of the executive; 4) regulations provide special subjects cyber security.

Keywords: cyber, cyberspace, national security, administrative and legal regulation, normative legal acts.

Сьогодні у світі відбувається глобальне перенесення соціальної й економічної активності індивідів у кіберпростір, який стає невід'ємною складовою сучасного суспільства, частиною сучасного навколишнього середовища, а отже, потребує відповідного адміністративно-правового регулювання відносин, що виникають у зазначеній сфері.

Питанням правового регулювання відносин у сфері кібербезпеки присвячені наукові роботи вчених: О.А. Баранова, П.Д. Біленчука, В.М. Бутузова, В. Голубєва, Д.В. Дубова, О.Є. Користіна, О.В. Орлова, Ю.М. Онищенко, В.М. Панченко, Ю.М. Супрунова, А.Л. Татузова, О.О. Тихомирова, В.П. Шеломенцева та інших. Але, разом з тим, кожен з дослідників вивчав саме досліджувану проблему в межах загального питання, а комплексному аналізу особливостей дослідження адміністративно-правового регулювання відносин у сфері забезпечення та організації кібербезпеки ще не було приділено достатньої

© С.В. Демедюк, 2015

уваги.

На думку В. Зверєва, національна система кібербезпеки повинна розглядатись як сукупність політичних, соціальних, економічних та інформаційних відносин разом з адміністративними та технологічними заходами, реалізація яких вбачається можливою в тісній взаємодії державного й приватного секторів і громадянського суспільства [1].

Деякі автори запевняють, що за своїм змістом кіберпростір є різновидом суспільних відносин і технічно він являє собою сукупність ІКТ, які між собою об'єднуються мережею і використовуються для збереження та передачі інформації [2].

Відповідно, суспільні відносини виникають у процесі накопичення, використання та збереження інформації між користувачами кіберпростору. Так, наприклад, коли одна особа, користуючись можливостями кіберпростору, здійснює продаж товарів, послуг або виконання певних робіт, інша особа здійснює перегляд інформації, замовлення та оплату, що в комплексному вимірі можна охарактеризувати як різновид суспільних відносин.

А як відомо, суспільство характеризується певним ступенем організованості та упорядкування, що вимагає узгодження потреб, інтересів окремої людини та співтовариства людей [3], а отже, суспільство повинно здійснювати адміністративно-правове регулювання відносин у сфері забезпечення та організації кібербезпеки.

Варто зазначити, що особливо актуальним і важливим сьогодні стає уточнення адміністративно-правового статусу такого елементу механізму адміністративно-правового регулювання забезпечення кібербезпеки в Україні, як правові засади регулювання відносин у сфері кібербезпеки, оскільки розвиток суспільних відносин у зазначеній сфері явно випереджає розвиток права й виявляються тенденції формування "подвійного стандарту", коли норм закону необхідно дотримуватися, але тільки не в мережі [4, 138].

Саме правові засади з метою задоволення національних інтересів у кібернетичній сфері виконують ряд загально соціальних, спеціально-юридичних функцій, серед яких учені зазначають упорядкування суспільних відносин шляхом визначення правил поведінки; закріплення основних прав і свобод людини і громадянина; визначення компетенції та повноважень державних органів і посадових осіб; встановлення та гарантування заходів державної примусу з метою їх захисту та попередження будь-яких порушень тощо [5, 67].

Як указує Д.В. Сулацький, правове регулювання передусім вимагає однозначності правових норм. Однак автор наголошує, що чинне законодавство "у низці аспектів відстає" від динаміки змін, що виникають у процесі розвитку інформаційного суспільства в Україні та світі [6, 18]. На проблемах недієздатності України протистояти новітнім викликам національній безпеці (явищам і тенденціям, що можуть за певних умов перетворитися на загрози національним інтересам), пов'язаним із застосуванням ІКТ в умовах глобалізації, насамперед загрозам кібербезпеці, наголошує п. 3.7 Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 р. "Про Стратегію національної безпеки України" від 26 травня 2015 р. [7].

Відповідно до норм ст. 2 Закону України "Про основи національної безпеки України" від 19 червня 2003 р. правовою основою у сфері національної безпеки України

є норми Конституції України, зазначені й інші закони України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також видані на виконання законів інші нормативно-правові акти [8].

Міжнародні нормативно-правові засади забезпечення та організації кібербезпеки представлено міжнародно-правовими угодами та договорами, учасницею яких є Україна, а саме: Конвенція Ради Європи про кіберзлочинність від 23 листопада 2001 р., ратифікована Законом України від 7 вересня 2005 р.; Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму від 9 грудня 1999 р., ратифікована Законом України від 12 вересня 2002 р.; Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом від 8 листопада 1990 р., ратифікована 17 грудня 1997 р.; Конвенція Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20 грудня 1988 р., ратифікована Постановою Верховної Ради Української РСР "Про ратифікацію Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин" від 25 квітня 1991 р.; Резолюція Генеральної асамблеї ООН 57/239 "Елементи для створення глобальної культури кібербезпеки" від 20 грудня 2002 р. та ін.

Адміністративно-правове регулювання кібербезпеки знаходиться в полі зору міжнародної спільноти, оскільки міждержавні нормативно-правові акти резюмують, що кіберзлочинність становить загрозу головним чином національній безпеці окремих держав, загрожує людству, а вивчення міжнародного досвіду активізує міжнародне співробітництво [9].

Нормами п. 4.12 Стратегії національної безпеки від 26 травня 2015 р. визначено пріоритети забезпечення кібербезпеки і безпеки інформаційних ресурсів, а її прикінцевими положеннями визначено, що вона є основою для прийняття розробленої Стратегії кібербезпеки [7].

Стаття 8 Закону України "Про основи національної безпеки України" від 19 червня 2003 р. визначає основні напрями державної політики з питань національної безпеки, а саме: забезпечення інформаційного суверенітету України; вдосконалення державного регулювання розвитку інформаційної сфери шляхом створення нормативно-правових та економічних передумов для розвитку національної інформаційної інфраструктури та ресурсів, впровадження новітніх технологій у цій сфері, наповнення внутрішнього та світового інформаційного простору достовірною інформацією про Україну; активне залучення засобів масової інформації до запобігання і протидії корупції, зловживанням службовим становищем, іншим явищам, які загрожують національній безпеці України; забезпечення неухильного дотримання конституційних прав на свободу слова, доступ до інформації, недопущення неправомірного втручання органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб у діяльність засобів масової інформації та журналістів, заборони цензури, дискримінації в інформаційній сфері і переслідування журналістів за політичні позиції, за виконання професійних обов'язків, за критику; ужиття комплексних заходів щодо захисту національного інформаційного простору та протидії монополізації інформаційної сфери України [8].

Слушним, на нашу думку, є пропозиція розробників проекту Закону України "Про основи засади забезпечення кібербезпеки України", якими в якості основних напрямів державної політики у сфері кібербезпеки

України нормами ст. 4 зазначеного проекту запропоновано: створення захищеного національного сегмента кіберпростору, що сприятиме підтриманню відкритого суспільства й забезпечуватиме безпечно використання цього простору суспільством; запобігання втручанню у внутрішні справи України і нейтралізація посягань на її інформаційні ресурси з боку інших держав; посилення обороноздатності держави в кіберпросторі; боротьба з кіберзлочинністю та кібертероризмом; зниження рівня вразливості об'єктів кіберзахисту; забезпечення повноправної участі України в загальноєвропейській і регіональних системах забезпечення кібербезпеки; дотримання міжнародних зобов'язань щодо боротьби з кіберзлочинністю та кібертероризмом [10].

Нормативно-правові засади адміністративно-правового регулювання забезпечення та організації кібербезпеки в Україні базуються на засадах інформаційного законодавства – комплексної галузі законодавства України та ґрунтується на нормах Конституції України, яка покликана забезпечити правову основу державної політики України в зазначеній сфері. Згідно з нормами п. 17 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами України визначаються основи національної безпеки [11]. Зокрема, відповідно до преамбули Закону України “Про основи національної безпеки України” від 19 червня 2003 р., норми закону відповідно до п. 17 ч. 1 ст. 92 Конституції України визначають основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, а отже, і у сфері забезпечення кібербезпеки [8].

Крім того, щодо захисту суверенітету й територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу (ст. 17); щодо дотримання таємниці листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції за винятками, установленими лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігання злочину чи з'ясування істини під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо (ст. 31); щодо заборони втручання в особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених нормами Конституції України, заборони збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [11].

Розвиток правових засад забезпечення та організації кібербезпеки в Україні знаходить відображення в нормативно-правових актах законодавчого рівня, які представлено кодексами та законами України, а саме: Кримінальним кодексом України від 5 квітня 2001 р.; Кримінальним процесуальним кодексом України від 13 квітня 2012 р.; Цивільним кодексом України від 13 квітня 2012 р.; Кодексом України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р.; Законом України “Про Концепцію Національної програми інформатизації” від 4 лютого 1998 р.; законами України “Про Національну програму інформатизації” від 4 лютого 1998 р., “Про інформацію” від 2 жовтня 1992 р., “Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах” від 5 липня 1994 р., “Про науково-технічну інформацію” від 25 червня 1993 р., “Про захист інформації в автоматизованих системах” від 5 липня 1994 р., “Про охорону прав

на топографії інтегральних мікросистем” від 5 листопада 1997 р.; нормами проекту Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо протидії розповсюдженню дитячої порнографії” тощо.

Окремі аспекти, пов'язані із адміністративно-правовим регулюванням кібербезпеки в Україні, відображено в правових нормах законодавчого рівня, наприклад: законах України “Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України” від 23 лютого 2006 р.; “Про державну таємницю” від 21 січня 1994 р. тощо.

Підзаконний рівень адміністративно-правового регулювання кібербезпеки складають нормативно-правові акти Президента України, Верховної Ради України, КМУ, Ради національної безпеки і оборони України та ін.

Державна політика України у сфері правового регулювання забезпечення кібербезпеки знаходить вираз у нормативно-правових актах Президента України. Так, наприклад, нормами Указу Президента України “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 р. “Про нову редакцію Воєнної доктрини України” від 8 червня 2012 р. у якості кіберзагроз воєнно-політичній обстановці у світі визначено поширення кібертероризму (п. 7), кібернетичних атак на ядерну, хімічну промисловість, оборонно-промисловий комплекс, об'єкти, на яких зберігаються озброєння, військова техніка, боєприпаси, інших потенційно небезпечних об'єктів, які Україна вважає намірами або діями інших держав такі дії, що створюють умови для виникнення воєнного конфлікту та застосування воєнної сили проти неї (п. 19) [12].

До нормативно-правових актів Президента України у сфері правового регулювання забезпечення та організації кібербезпеки слід віднести Положення Указу Президента України “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 р. “Про нову редакцію Воєнної доктрини України””, “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України “Про заходи щодо вдосконалення державної інформаційної політики та забезпечення інформаційної безпеки України” від 31 жовтня 2001 р., “Про заходи розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Internet та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні” від 31 липня 2000 р.

Деякі положення щодо регулювання правовідносин у сфері забезпечення та організації кібербезпеки в Україні закріплено в Постановах Верховної Ради, зокрема: “Про Рекомендації парламентських слухань на тему: “Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України”” від 5 липня 2012 р.; “Про затвердження Концепції (основи державної політики) національної безпеки України” від 16 січня 1997 р.; “Про організацію роботи по формуванню єдиної системи правової інформації в Україні” від 16 січня 1997 р.; “Про Консультативну раду з питань інформатизації при Верховній Раді України” від 26 грудня 1994 р. тощо.

До нормативно-правових засад адміністративно-правового регулювання забезпечення та організації кібербезпеки в Україні слід віднести акти КМУ, наприклад: Розпорядження КМУ “Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні” від 15 травня 2013 р.; Розпорядження КМУ “Про схвалення Стратегії залучення, використання та моніторингу міжнародної технічної допомоги і співробітництва з міжнародними фінансовими організаціями на 2013-2016 роки” від 11 вересня 2013 р.; Розпорядження КМУ “Про імплементацію

Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони" від 17 вересня 2014 р.; Постанову КМУ "Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти" від 29 квітня 2015 р.; Розпорядження КМУ "Про затвердження плану заходів з підтримки розвитку індустрії програмної продукції на 2015 рік" від 8 квітня 2015 р.; Постанову КМУ "Про затвердження плану заходів з виконання Концепції реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 року" від 8 серпня 2012 р.

До нормативно-правових актів у сфері адміністративно-правового регулювання забезпечення та організації кібербезпеки в Україні слід також віднести Постанову КМУ та НБУ "Про затвердження плану заходів на 2015 рік із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення" від 11 березня 2015 р.

Деякі аспекти адміністративно-правового регулювання та організації кібербезпеки в Україні складають Рішення РНБО України, а саме: "Про виклики та загрози національній безпеці України у 2011 році" від 17 листопада 2010 р., "Про невідкладні заходи щодо захисту України та зміцнення її обороноздатності" від 28 серпня 2014 р., "Про заходи щодо посилення боротьби з тероризмом в Україні", уведене в дію Указом Президента № 388/2012 від 8 червня 2012 р., "Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України" від 28 квітня 2014 р.

До нормативно-правових засад адміністративно-правового регулювання кібербезпеки в Україні слід віднести акти відомчого рівня - накази, положення, інструкції, рішення органів виконавчої влади спеціальних суб'єктів забезпечення кібербезпеки, які є юридичними актами підзаконного, адміністративного нормотворення, що деталізують норми закону та регламентують суспільні відносини, що виникають у зазначеній сфері. Як приклад таких нормативно-правових актів можна навести Наказ МВС України "Про затвердження Положення про Управління боротьби з кіберзлочинністю Міністерства внутрішніх справ України" від 27 жовтня 2014 р., нормами якого визначено загальні засади діяльності зазначеного підрозділу у сфері боротьби з кіберзлочинністю.

Отже, нормативно-правові акти, що регламентують адміністративно-правове регулювання забезпечення та організацію кібербезпеки в Україні, можна поділити на такі групи: 1) Конституція України і відповідні закони України; 2) міжнародно-правові акти, учасником яких є Україна; 3) нормативно-правові акти органів виконавчої влади; 4) нормативно-правові акти спеціальних суб'єктів забезпечення кібербезпеки.

Аналіз правових засад адміністративно-правового регулювання кібербезпеки дозволяє зробити висновок, що в Україні сформовано специфічні нормативно-правові основи в зазначеній сфері, однак слід зазначити, що існують і недоліки, а саме:

- відсутність узгодження понятійного апарату у сфері адміністративно-правового регулювання кібербезпеки в Україні, зокрема, відсутність чіткого визначення, змісту та сутності категорій, що призводить до їх неоднозначного розуміння та застосування, що, у свою чергу, створює умови для уникнення відповідальності правопорушників;

- штучне розширення предмету інформаційної безпеки на максимальну кількість сфер, що, на думку деяких авторів, розмиває сам предмет інформаційної безпеки, а також обумовлює відсутність частини "кібер" у вітчизняних нормативно-правових документах [13];

- значна кількість адміністративно-правових норм щодо адміністративно-правового регулювання кібербезпеки в Україні міститься в різних нормативно-правових актах, що ускладнює пошук, аналіз та узгодження для практичного застосування;

- неузгодженість нормативно-правових актів, норми яких регламентують адміністративно-правове регулювання кібербезпеки в Україні, як між собою, так і з чинною Конституцією України;

- побіжне згадування кібербезпеки в стратегічних документах забезпечення воєнного сектору;

- декларативність значного масиву норм без указівок на шляхи їх реалізації, унаслідок чого спостерігається низький рівень правореалізації норм, що регулюють суспільні відносини у сфері забезпечення та організації кібербезпеки тощо.

Недосконалість національного законодавства у сфері адміністративно-правового забезпечення та організації кібербезпеки України значно підвищує ймовірність реалізації кіберзагроз, що негативно впливає на загальний рівень національної безпеки України.

Це викликає необхідність прискорення адаптації до європейських правових норм і стандартів, забезпечення належної координації дій усіх заінтересованих суб'єктів під час запровадження інструментів забезпечення та організації кібербезпеки; удосконалення інституціонального механізму формування, координації та здійснення контролю за виконанням завдань розбудови кібернетичного суспільства; підвищення рівня предствленості України в кіберпросторі та присутності в ньому українських інформаційних ресурсів; забезпечення прийняття системних державних рішень, спрямованих на стимулювання створення національних інноваційних структур (центрів, наукових парків і технопарків) для розроблення конкурентоспроможних вітчизняних ІКТ; підвищення на державному рівні значущості українського сегмента кіберпростору, як одного з найважливіших інструментів розвитку інформаційного суспільства та конкурентоспроможності держави; розробки на національному та місцевому рівні механізм ефективної громадської участі та громадського контролю за реалізацією пріоритету розбудови інформаційного суспільства.

Таким чином, аналіз нормативно-правових актів у сфері адміністративно-правового регулювання забезпечення та організації кібербезпеки України дозволяє дійти висновку про необхідність удосконалення національного законодавства.

А отже, існує нагальна потреба в прийнятті єдиного комплексного системоутворюючого законодавчого акта, який би забезпечив створення єдиної стратегії реалізації державної політики у сфері кібербезпеки; розроблення організаційно-правових механізмів забезпечення кібербезпеки; визначення правового статусу суб'єктів відносин у сфері адміністративно-правового регулювання кібербезпеки, установлення їх відповідальності за дотримання національного законодавства у цій сфері; створення системи підготовки кадрів, які використовуються в галузі кібербезпеки. Таким вимогам, на нашу думку, відповідає проект Закону України "Про основні засади забезпечення кібербезпеки України".

Література

1. Уряд погодив проект національної Стратегії забезпечення кібернетичної безпеки, розроблений Держспецзв'язку [текст]: [/// Офіційний сайт Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України / \[Електронний ресурс\]: www.dstszi.gov.ua/](#).
2. Дриганов В. Основные аспекты правового регулирования электронной коммерции в Беларуси и за рубежом [текст]: [// В. Дриганов / \[Електронний ресурс\]: www.russianlaw.net/law/doc/a116.htm](#).
3. Алексеев С.С. Теория государства и права: [учебник для юр. вузов и факультетов] / Алексеев С.С. - [Электронный ресурс]: <http://www.lawbook.by.ru/theory/Alexeev/cont.shtml>.
4. Степанов В.Ю. Державна інформаційна політика: проблеми та перспективи: [текст.]: [монографія] / В.Ю. Степанов; - Х.: Вид-во "С. А. М.", 2011. - 548 с.
5. Линник Г.М. Адміністративно-правове регулювання інформаційної безпеки України [текст]: / [дис. на здоб. ступ. к.ю.н.] / Г.М. Линник. - К., 2011. - 182 с.
6. Сулацький Д.В. Генеза поняття "телекомунікаційна послуга" в українському та європейському законодавстві [текст]: [// Д.В. Сулацький // Інформація і право. - 2012. - №2 \(5\). - С. 18-22.](#)
7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року "Про Стратегію національної безпеки України" [текст]: /офіц. текст: Указ Президента України від 26 травня 2015 р. / [Електронний ресурс]: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/287/2015/para7#n7>.
8. Про основи національної безпеки України [текст]: /офіц. текст: Закон України від 19 червня 2003 р. № 964-

IV // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - N 39. - Ст. 351.

9. Тихоненко В.С. Нормативно-правові основи боротьби з кіберзлочинністю в Україні [текст]: [// О.М. Тихоненко, В.С. Тихоненко // Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки. - 2012. - № 20. - С. 171-179. / \[Електронний ресурс\]: \[http://nbuv.gov.ua/j-pdf/vlup_2012_20_24.pdf\]\(http://nbuv.gov.ua/j-pdf/vlup_2012_20_24.pdf\).](#)

10. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України [текст]: /офіц. текст: проект Закону України / [Електронний ресурс]: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55657.

11. Конституція України [текст]: /офіц. текст: [прийнята на 5 сесії Верховної Ради від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР] // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.

12. Про державну таємницю [текст]: /офіц. текст: Закон України від 21 січня 1994 р. № 3855-XII // Відомості Верховної Ради України. - 1994. - N 16. - Ст. 93.

13. Черноног О.О. Напрями підвищення ефективності забезпечення кібербезпеки інформаційних технологій в системі публічного управління [текст]: [// О.О. Черноног / \[Електронний ресурс\]: <http://mino.esrae.ru/178-1484>.](#)

Демедюк С.В.,

здобувач кафедри адміністративного права та адміністративного процесу

ОДУВС

Надійшла до редакції: 13.08.2015

УДК 342.92

МЕХАНІЗМ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ

Жила С. Ю.

Стаття присвячена питанням визначення структури та мети адміністративно-правового регулювання діяльності національної поліції із забезпечення громадської безпеки. Автором досліджуються основні елементи механізму адміністративно-правового регулювання, їх значення. У роботі аналізуються особливості реформування окремих складових механізму, їх вплив на адміністративно-правове регулювання.

Ключові слова: механізм адміністративно-правового регулювання, адміністративно-правові відносини, адміністративно-правові акти, громадська безпека, національна поліція.

Статья посвящена вопросам механизма административно-правового регулирования деятельности национальной полиции по обеспечению общественной безопасности. Автором исследуются содержание понятия, его элементы и их значение. В работе анализируются особенности реформирования отдельных составляющих механизма, их влияние на административно-правовое регулирование данной деятельности.

Ключевые слова: механизм административно-правового регулирования, административно-правовые отношения, административно-правовые акты, общественная безопасность, национальная полиция.

Article is devoted to the mechanism of administrative and legal regulation of the national police to ensure public safety. The author examines the content of the concept, its elements and their meaning. The paper analyzes the characteristics of the individual components of the mechanism of reform, their impact on the administrative and legal regulation of this activity.

Keywords: mechanism of administrative and legal regulation, administrative law relations, legal and administrative acts, public security, national police.

На сьогодні в Україні відбуваються численні реформи, спрямовані на розвиток демократичної, правової європейської держави. Важливе місце серед цих реформ займає реформування правоохоронних органів, з метою підвищення ефективності їх діяльності. Одним із основних напрямків роботи нового органу виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, - Національної поліції є забезпечення громадської безпеки.

Питанням механізму адміністративно-правового забезпечення присвячені роботи багатьох учених: О. Бандурки, А. Головіна, О. Іващенко, Л. Микитенко, О. Німко, Ю. Пирожкова, С. Стеценко, А. Філіпенко,